

Gang have været læste af den ærede Indenrigsminister, og de andre, inden vi gik til Afstemning over Lovforslagets endelige Vedtagelse. Jeg skal med Hensyn til disse to Spørgsmaal rette mig efter den Afgjørelse, der finder Sted, naar den ærede Minister har talt, og naar den ærede Ordfører har talt. Jeg agter ikke at blande mig i dette Spørgsmaal, men har blot paa denne Maade villet redde Situationen, idet vi altsaa nu faae forklaret, om det Ene eller det Andet skulde være bedre. I Virkeligheden anser jeg for dette „eller“s Skyld Forslaget, der er taget tilbage, for det bedste. Netop paa Grund af Ordet „eller“ anser jeg det andet Stykke, som skulde blive staaende i Folge det af Ordføreren tilbagetagne Forslag, for bedre paa dette Punkt, end det andet Stykke, som Udvalget nu foreslaar. Derom kan der vist næppe være Tvivl hos ærede Medlemmer, der have været med paa Indrømmelsen. Men paa den anden Side indser jeg, at Forslaget, som er taget tilbage, hvor andet Stykke skulde blive staaende, har den Forstjæl, at Fiskerne igjennem Kommunalbestyrelsen, og kun med dennes Billigelse kunde forlange en Plads udlagt mod Erstatning, hvorimod de ifølge Udvalgets nye Forslag umiddelbart kunde gaa til at forlange sig en Plads udlagt mod Erstatning ved Kjendelse. Paa Grund af Ordet „eller“ anser jeg det nye Forslag for slettere end det gamle, men saa er til Gjengjæld det andet Stykke bedre, ifølge hvilket de tidligere kun igjennem Kommunalbestyrelsen med dennes Billigelse kunde forlange Pladsen udlagt mod Erstatning. Jeg skal som sagt for mit Bedkommende forholde mig saaledes, at jeg antager, at Afgjørelsen vil blive den, at hvad Ordføreren, efter at have hørt Ministeren, anbefaler, slutte vi os til. Det antager jeg bliver Tilfældet, med mindre den ærede Minister maatte have Grunde til, paa dette Punkt at sige: Jeg tager Lovforslaget, naar de ville følge mig deri. Saa ere vi færdige med den Historie, idet vi følge det gamle Forslag fra Udvalget i Stedet for det nye. Jeg haaber da, at den ærede Ordfører vil sige: Jeg raader Eder Allesammen til at følge det gamle Forslag og ikke det nye. Det var det Mellemliggende, som iøvrigt kun Dagens Forhandlinger have givet mig Anledning til at optage. Ellers har jeg kun eet Spørgsmaal, hvori jeg afviger fra den ærede Ordfører, og det er det Spørgsmaal, som finder sit Udtryk i det af det ærede Medlem for Bornholms Amt's Iste Valgtreds (Wlem) stillede Forslag. Jeg maa meget lægge det høie Thing paa Sinde, hvad det her gjælder om. Der er af ærede

bornholmste Talere henvist til, at de stode ene her om at værne Fiskernes Ret paa Bornholm. Jeg tror nu, at de bornholmste Rigsdagsmænd, saavel de herneede som de deroppe ikke kunne klage over, at de staa ene i Rigsdagen; der er vist neppe nogen Landsdel, der vises mere Opmærksomhed mod end Bornholm. Det er Et. Men paa dette Punkt vil jeg dog ønske, at de ligesaa lidt forgjæves skulde paatale den Hjælp og Bistand, som de have paataaldt den andet Steds. Efter den Henvisning, som begge de ærede Rigsdagsmænd i deres Udtalelser have gjort, dels til Forhandlingerne med en foregaaende Indenrigsminister om en Bevilling i sin Tid til Ranonbaaden Hauch, og til de bestemte Udtalelser, striftlige og mundtlige, der da kom fra den ærede Ministers Side, og dels til den daværende Indenrigsministers Besvarelse af en Forespørgsel paa dette Grundlag af mig om fremmede Fiskeres Ret til at fiske paa Søterritoriet, turde det maaste være mig tilladt nærmere at udtale mig herom. Vor geografiske Beliggenhed er en Lykke for vort lille Land, vi have foruden vort Landterritorium $\frac{3}{4}$ Mil udenfor vore Kyster rundt om, internationalt anerkjendt som vort Søterritorium, og vi have paa Grund af Kysternes Udstrækning en overordentlig talrig Fiskerbefolkning, der i de senere Aar er stærkt stigende dels paa Grund af Nedgang i de andre Næringsveie, dels og ikke mindst paa Grund af, at mange Hænder ellers ere blevne ledige ved Svøvesenet. Saa bliver dette Søland, om jeg saa maa udtrykke mig, os saa meget dyrebare, og vi skulde derfor ikke, naar der ikke er aldeles preserende Grunde til Stede, give Indenrigsministeren Ret til at bortaffordere vor, ved Traktater fæstnede Ret paa dette Omraade. Naar man tager et Kort over Bornholm, og ser, hvor langt $\frac{3}{4}$ danske Mil rundt om Dens Kyster rækker, vil man se, at det er et meget betydeligt Omraade, som der her er Tale om at overlade til Ministerens Bestemmelse at bortgive tilbids til Svenskerne. Det er vel aldrig værd at minde om, men jeg kunde dog minde om, at Bornholmerne ene i sin Tid selv besjærede Svenskerne bort fra Den, og det forkleiner da ikke deres Ret til at være Herre paa deres eget Omraade. At der ved Sædvane og ifølge Sagens Natur er gjort Undtagelser i Øresund, have vi Alle fundet begrundet, thi her gives Noget for Noget, og gjensidige Stridigheder mellem Fiskerne vilde let kunne medføre internationale Stridigheder mellem Nationerne. Her er derimod ingen Gjensidighedsret, her gives ikke Noget for Noget, thi Bornholmerne